వి.ఆర్.ఎస్. అను స్వచ్ఛంద పదవీ విరమణ

"ఏమండీ! టిఫిన్ చేయడం అయిందిగా, కాస్త బజారుకెళ్లి రెండు మూడు కాయగూరలు తెండి. అబ్బాయి, కోడలుపిల్ల లంచ్ డబ్బాలకి కూరలు వండాలి, ఫ్రిజ్జులో బొత్తిగా కూరలు లేవు."

భార్యవైపు ఓ చూపు చూసి సంచి తీసుకుని బయలుదేరాడు సుధామ.

కావలసినవి కొనుక్కుని తిరిగి వస్తుండగా, అదే వీధిలో ఉంటున్న పేకాట మిత్రుడు భూపతి కలిసాడు.

"ఏమోయ్! బ్రీఫ్‌కేస్ స్థానంలో కూరల సంచి వచ్చిందా? నేను చెప్పలేదూ? ఖాళీగానే ఉన్నావుగా, పేకాటకి రావడం లేదేం?

"పేకాట ఆడనని మా ఆవిడకి మాట ఇచ్చాను. ఇప్పుడు హడావిడిలో ఉన్నాను. తర్వాతెప్పుడైనా తీరిగ్గా మాట్లాడుకుందాం" అని పరుగులాంటి నడకతో ఇంటివైపు అడుగులు వేశాడు సుధామ.

"అబ్బ. ఇంత ఆలస్యం చేశారేమండి? ఆఫీసరు అసలే చండశాసనుడు. మహతి తెగ ఆందోళన పడుతోంది" చేతిలోని సంచి లాక్కుంటూ అంది రాజ్యం.

"నాన్నా టెలిఫోను బిల్లు కట్టడానికి ఇవాళే ఆఖరిరోజు. ఈ చెక్కు తీసుకుని టెలిఫోను ఆఫీసులో కట్టండి.' మనోహర్ టెలిఫోన్ బిల్, చెక్కు ఇచ్చాడు.

"ఏమిటీ వీళ్ల అగడం? స్టేట్ బ్యాంక్‌లో మేనేజరు గిరీ చేసినవాణ్ణి పట్టుకుని, కూరలు తెమ్మంటారా? బిల్లులు కట్టమంటారా? తను పదవిలో ఉన్నప్పుడు ఇలాంటి చిల్లర పనులు చెప్పే ధైర్యం చేశారా వీరు?" మనసులో ఉడుక్కున్నాడు సుధామ.

ఓ అరగంట పేపరు తిరగేసి, ఉస్సూరుమంటూ టెలిఫోను బిల్లు కట్టడానికి, బయటకు నడిచాడు సుధామ. టెలిఫోన్ ఆఫీసులో చాంతాడంత క్యూ ఉంది. పనివాళ్ళు ముసలివాళ్లు, కొందరు ఆడవాళ్లు ఉన్న క్యూలో ఎవరూ తన హోదావాళ్లు కనబడలేదు సుధామకి. ఇలాంటివాళ్లతో పాటు క్యూలో నుంచోవడం నామోషీ అన్పించింది కాని తప్పదు కదా!

ఇంటికొచ్చేటప్పటికి భోజనంవేళ అయింది. భోజనానికి కూర్చుంటే? ఒక పప్పు తప్ప అన్ని పదార్థాలూ చల్లగా ఉన్నాయి.

"అన్నీ చల్లనివే వడ్డించకపోతే, కాస్త వేడి చేయలేవా?"

"అన్నం, కూరలూ, మాటిమాటికి వేడి చేయడమే నా పననుకున్నారా? నేను చద్దన్నం తినగా లేంది, మీరు.. కాస్త చల్లబడినవి తింటే తప్పా? ఏదో సర్దుకుపోండి."

తను ఆఫీసుకు వెళ్లేప్పుడు వేడిగా ఉండాలని హాట్‌ప్యాక్‌లో అన్నీ సర్ది ఇచ్చిన రాజ్యమేనా ఇలా మాట్లాడుతోంది? రాత్రి డిన్నరుకు కూడా అనీ వేడిగా వడ్డించిన తన భార్యేనా ఈమె? అన్యమనస్కంగానే భోజనానికి కూర్చున్నాడు సుధామ. వంటకాలు రుచిగానే ఉన్నా, మనసు బాగా లేకపోవడంవల్ల, ఏదో గతికి, చేయి కడుక్కున్నాడు. పరుపుపై వాలాడు కాని నిద్ర దరిచేరడంలేదు. తను వి.ఆర్.ఎస్. తీసుకుని తప్పు చేశాడా? మొదటిసారిగా అంతర్మథనం మొదలైంది. ఆఫీసులో సర్క్యులర్ రాగానే అందరికంటే ముందు అప్లై చేశాడతను. చేయడూ మరి! ఇంకా మిగిలి ఉన్న ఎనిమిదేళ్ల సర్వీసు కాలం మొత్తానికి జీతం ఇస్తున్నారాయె. పని చేయనక్కరలేకుండా హాయిగా ఇంట్లో కూర్చుని జీతం తీసుకోడం ఎంత సుఖం? నిలువ ఉన్న సెలవులకు జీతమేగాక టాక్సు, రాయితీలు కూడా. ఆ మొత్తం బ్యాంక్‌లో వేస్తే నెలనెలా వడ్డీ. ఇక పెన్షను ఉండనే ఉంది. ఇంత ఆకర్షణీయమైన ప్యాకేజీ ఎలా వదులుకునేది? అంతేగాక పెరుగుతున్న ఆఫీసు బాధ్యతలు. బ్యాంకులో ఎప్పుడు ఓ లోను నిరర్థకం (ఎన్.పి.ఏ) అవుతుందో తెలియదు. ఆ అప్పులు మంజూరు చేసినందుకు సంజాయిషీలు, ఎంక్వైరీలు. అదో తలనొప్పి వ్యవహారం. కొందరు అవినీతిపరుల పుణ్యమా అని, బ్యాంకుల్లో ఎన్నో కుంభకోణాలు జరుగుతున్నాయి. తను వాటికి దూరంగా ఉన్నా తన మేనేజరు గిరీలో ఏవైనా అవకతవకలు జరిగినట్టు తేలితే, తనదే బాధ్యత.

ఒకప్పుడు బ్యాంకు మేనేజరు అంటే సమాజంలో బాగా గౌరవం ఉండేది. ఈ మధ్య బయటపడుతున్న ఫ్రాడ్‌ల వల్ల బ్యాంకు మేనేజర్లను అనుమానంగా చూస్తున్నారు. స్వచ్ఛంద పదవీ విరమణతో ఈ ఇబ్బందులనుంచే కాకుండా మూడేళ్ళకొకసారి వచ్చే బదిలీలనుండి కూడా విముక్తి లభిస్తుంది. ఇవన్నీ ఆలోచించి అప్పుడు వి.ఆర్.ఎస్.కు సై అన్నాడు. ఇప్పుడు?... అలా ఆలోచిస్తూ నిద్రపోయాడు సుధామ.

* * *

నిద్రలేచేసరికి సాయంత్రం ఆరుగంటలు. ఓ గంట టీ.వీ. చూసాడు. ఏ చానెల్ నొక్కినా అవే అర్థంలేని ప్రోగ్రాములు. బోరుకొట్టింది. సంగమేశ్వర్‌తో పిచ్చాపాటికి బయలుదేరాడు సుధామ. అదృష్టవంతుడు! తనలా వి.ఆర్.ఎస్. తీసుకోలేదు.

అప్పుడే ఆఫీసునుంచి వచ్చినట్టున్నాడతను. వేడి పకోడీలు, టీ, సేవిస్తూ టీ.వీ. చూస్తున్నారు సంగమేశ్వర్ దంపతులు.

సుధామకు తను ఉద్యోగంలో ఉన్న రోజులు జ్ఞప్తికి వచ్చాయి. తను ఆఫీసునుంచి రాగానే రాజ్యం ఇలాగే టీ, టిఫిను ఇచ్చేది. ఇద్దరు హాయిగా కబుర్లు చెప్పుకుంటూ టిఫిన్ చేసేవారు. ఇప్పుడు? రెండు మూడుసార్లు అడిగితేగాని టీ నీళ్లకు కూడా గతిలేదు.

"రా, రా, సుధా! సమయానికి వచ్చావు. ఓ చేయి వెయ్యి" అని పకోడీల ప్లేటు ముందుకు జరిపాడు సంగమేశ్వర్.

"థ్యాంక్స్ సంగం! నేనిప్పుడే బాగా మెక్కి వస్తున్నాను" బొంకాడు సుధామ.

"ఫరవాలేదు. రెండు పకోడీలు తింటే, నీ కొలెస్ట్రాలు పెరగదు" బలవంతంగా ఓ పకోడి తీసుకున్నాడు సుధామ.

ఇద్దరు మిత్రులు దగ్గరలోని పార్కుకు బయలుదేరారు.

"చెప్పు సుధా ఎలా ఉంది నీ స్వచ్ఛంద 'హాయి' జీవితం?"

"నువ్వు తెలుగు హాయి అంటున్నావు కాని, నాకు హిందీ "హాయ్" అనాలనిపిస్తోంది. నీ మాటలు పెడచెవిన బెట్టి, వి.ఆర్.ఎస్. తీసుకున్నందుకు తగిన శాస్తే జరుగుతోంది. నువ్వన్నట్టు పదవి ఉంటేనే మనిషికి విలువ. అది లేకపోతే ఇంట్లోవాళ్లు, బయటివాళ్లు, అందరూ చులకనగా చూస్తారు."

"ఇప్పుడేమయిందని?"

"ఏం కాలేదనడుగు. నా ముప్పైఏళ్ల సర్వీసులో ఎప్పుడూ చేయని చిల్లర పనులు ఇప్పుడు చేయాల్సి వస్తోంది. కాదంటే ఎలాగూ ఆఫీసు లేదుగా ఈమాత్రం ఇంటిపనులు చేస్తే అరిగిపోతారా, కరిగిపోతారా అని రాజ్యం విసుర్లు. ఏదో పనిమీద మన బ్యాంక్‌కి వెళితే ఎవరూ పలకరించిన వాళ్లు లేరు. ఒకప్పుడు నా క్రింద క్లర్కుగా ఉన్నతను మేనేజరుగా ఉన్నాడు. ఎవరో క్లైంటుతో కబుర్లు చెబుతూ నన్ను చూశాడు. కాని పలకరింపుగా నవ్వనైనా లేదు. నా ఎక్కౌంటు విషయంలో కలుసుకోవాలని చీటీ పంపి అరగంట వేచి ఉండాల్సొచ్చింది. నాకు తలకొట్టేసినట్లైంది. అదే నేను జోనల్ ఆఫీసులో మేనేజరుగా ఉన్నప్పుడు, బ్రాంచికి వెళితే? అంతా సార్! సార్! అని పలకరించేవారు, కూల్‌డ్రింక్ తెప్పించి మర్యాద చేసేవారు. జోనల్ ఆఫీస్‌లోని తమ పెండింగ్ విషయాలు చూడమనేవారు. ఇంకా ఎనిమిదేళ్ల సర్వీసు ఉన్నా ఎందుకు వి.ఆర్.ఎస్. తీసుకున్నానా? అని అనుక్షణం పశ్చాత్తాపపడుతున్నాననుకో."

"బాధపడకు సుధా! ఈ విషయాలు నీకు ముందే చెప్పాను. అప్పుడు నన్ను ఓ పిచ్చోడిగా చూశావు. చట్టబద్ధంగా, అప్పనంగా వచ్చే డబ్బును కాలదన్నే అవివేకినని హేళన చేశావు. మనిషికి డబ్బే కాదు. సమాజంలో గౌరవం కూడా ముఖ్యమే. హోదా వల్ల అది సులువుగా అందుతుంది. కేవలం ఆర్థిక అంశాలను పరిగణనలోకి తీసుకుని, ఇంకా ఉన్న ఎనిమిదేళ్ల సర్వీసును వదులుకున్నావు. ఇప్పుడిలా మధనపడుతుంటే ఆరోగ్యం పాడౌతుంది. అందుకని ఎలాగైనా సర్దుకుపోవడం అలవాటు చేసుకో. రాత్రయింది. రేపు నేను ఆఫీసు వెళ్లాలి. నీలా ఉదయం పదిగంటల వరకు పడుకునే వీలు లేదుగా! పద వెళదాం. పార్కునుండి బయటపడి ఇద్దరూ తమ తమ ఇళ్లవైపు మళ్లారు.

* * *

"బెడ్‌రూంలో కళ్ళజోడుంది తీసుకురా రాజ్యం"

"అబ్బబ్బ. మీరు వి.ఆర్.ఎస్. తీసుకోవడం కాదు కాని, అది నా ప్రాణానికొచ్చింది. దినమంతా ఇంట్లోనే ఉంటూ, అదితే, ఇదితే, అని నన్ను వేధించకపోతే మీరే తీసుకోవచ్చుగా? మీరు ఉద్యోగంలో ఉన్నప్పుడే బావుండేది. ప్రొద్దుననగా వెళ్లినవారు ఏ రాత్రికో వచ్చేవారు. అప్పుడు నాకు పగలు కాస్త కునుకు తీసే వీలన్నా చిక్కేది. ఇప్పుడదేం లేదు. నా టైమంతా మీకు సేవ చేయడంతోనే సరిపోతోంది. ఇప్పుడు నేనేమైనా ఖాళీగా ఉన్నానా?" వంటింటి నుంచే జవాబులాంటి ప్రశ్న. మళ్లీ పాతరోజులు జ్ఞప్తికి వచ్చాయి సుధామకు.

తన నోట్లోంచి మాట వచ్చింది ఆలస్యం, క్షణాల్లో అడిగినవన్నీ వచ్చేవి. ఇప్పుడెంత మార్పు?

టీ.వీ. కట్టేసి బెడ్‌రూంలోకి నడిచాడు సుధామ.

పనులన్నీ తీర్చుకుని, పడకగదిలోకొచ్చిన భార్యతో, "కొన్ని రోజులలా చుట్టాలిళ్లకు వెళ్లొద్దామా? వచ్చేవారం మా బావగారబ్బాయి ఒడుగు కూడా చూసినట్టువుంది." "సెలవు దొరకదన్న సాకుతో కుటుంబంలోని ఎన్నో పెళ్లిళ్లు ఎగ్గొట్టిన మీరు, ఇప్పుడు ఒడుక్కి రమ్మనడం ఎంత విడ్డూరమండీ? ఇప్పుడు మీకు తీరుబడున్నా నాకుండొద్దూ? అబ్బాయి, కోడలు, ఇద్దరూ ఉద్యోగస్తులేనాయె. మనిద్దరం ఊరెల్లితే పిల్లలనెవరు చూస్తారు?"

"నిజమే రాజ్యం. దేనికైనా పెట్టిపుట్టాలి. బాధ్యత గల హోదాలో సెలవులు దొరకడం కష్టమయ్యేది. నీవెంత పోరినా, నీతోపాటు శుభకార్యాల్లో పాలు పంచుకునే యోగం లేకపోయింది. అందుకని నువ్వొక్కదానివే వెళ్లాల్సొచ్చేది. నాకైతే ఇప్పుడు కావలసినంత తీరుబడి. కాని నీకిప్పుడు వీలుకాదు. ఏం చేస్తాం? సరే. నేనొక్కణ్ణే కొన్నిరోజులు చుట్టాలిళ్లు చుట్టివస్తాను.

* * *

చుట్టాలిళ్లలో కూడా తన పట్ల గౌరవం తగ్గినట్టనిపించింది, సుధామకు. మనసు చివుక్కుమంది. వారంరోజులనుకున్నచోట మూడురోజులు, మూడురోజులనుకున్నచోట ఒక్కరోజు, అలా ఉండి తొందరగానే ఇంటికి తిరిగివచ్చాడు. రోజంతా ఇంట్లో ఉండడం బోరుకొట్టసాగింది సుధామకు. హాయిగా జీవితం గడపడం అంటే పనిచేయకపోవడం కాదని అనుభవపూర్వకంగా తెలిసింది సుధామకు. కొన్నిరోజులలా ఏ వ్యాపకం లేకుండా ఉంటే తనకు పిచ్చెక్కడం ఖాయం. తమ బ్యాంకు ఖాతాదార్లను కలిసి తనకు దగ్గ ఉద్యోగమేదైనా చూసుకోవాలి అనుకున్నాడు సుధామ.

గతంలో తనవల్ల లబ్దిపొందిన కొందరు టీ, కాఫీలు ఇచ్చి బాగానే మర్యాదలు చేశారు. ఉద్యోగం విషయం కదిపేసరికి మాటలు నాన్చసాగారు. అందరూ ఉదయించే సూర్యుణ్ణే పూజిస్తారని, మరోమారు రుజువైంది. ధైర్యం వీడలేదు సుధామ. కొంత పైరవీచేసి ఒక పెద్ద కార్పొరేట్ సంస్థలో ఆర్థిక సలహాదారుడుగా చేరాడు.

పేరుకు హోదా పెద్దదే కాని క్లర్కునుండి మేనేజరు వరకు అన్ని పనులూ తనే చేసుకోవాలి. తనకెవరూ, అసిస్టెంట్లు లేరు. సరిఐన కాబిన్ కూడా లేదు. అయినా సర్దుకుపోవాలి. తప్పదు. బ్యాంకులో దీర్ఘానుభవం ఉంది కాబట్టి బ్యాంకు వ్యవహారాలన్నీ తనే చూడాలి. లోన్లకై అవసరమయ్యే స్టేట్‌మెంట్లు తయారుచేయడం, వాటి మంజూరుకై సంప్రదింపులు, పైరవీలు చేయడం, వివిధ అధికార్లను కలుసుకుని తమ సంస్థ సంబంధాలు సాఫీగా ఉండేట్టు చూడడం, నెల, మూణ్ణెల్లు, ఆర్నెల్లు ఇలా ఎప్పటికప్పుడు బ్యాంకుకి ఇవ్వవలసిన వివరాలు కూర్చడం, ఇలా అన్ని బాధ్యతలు తనపైనే. రోజుకు పదిగంటలు ఆఫీసుపనితోనే సరిపోతున్నాయి. బ్యాంకులో మేనేజరుగా గౌరవం ఇచ్చిన బ్యాంకు సిబ్బంది, ఖాతాదారుని ప్రతినిధిగా వచ్చేసరికి, తమ సహజసిద్ధ డాబు, దర్పం ప్రదర్శించసాగారు. చిన్న ఉద్యోగిని కూడా 'సార్' అని మన్నించాల్సొచ్చింది. ఇంత చేసినా పనులు త్వరగా కావడంలేదని యం.డి. సణుగుడు. తను మేనేజరుగా ఉన్నప్పుడు నంగినంగిగా, ఎంతో గౌరవం ప్రదర్శించి, తనతో ఎన్నో పనులు చక్కబెట్టుకున్నవాడు, ఇప్పుడు తన ఉద్యోగిగా చులకనభావంతో చూస్తున్నాడు. అప్పుడప్పుడు పరోక్షంగా అవమానిస్తున్నాడు. కొన్నినెలల తర్వాత బ్యాంకులోను పెంచమని పోరు కూడా. కంపెనీ వ్యవహారాలు చూస్తే అంత సజావుగా లేవు. ప్రస్తుతం తీసుకున్న అప్పులు, వడ్డీ, కిస్తులు కట్టడమే గగనమౌతోంది. క్రితం తీసుకున్న

లోన్లతో యం.డి సొంత ఆస్తులు కూర్చుకున్నాడు. అలా కంపెనీ డబ్బు మళ్లించడంతో కంపెనీ వర్కింగ్ కాపిటల్ తగ్గింది. ఉత్పాదన తగ్గింది. పర్యావసానంగా కంఫెనీ ఆర్థిక పరిస్థితి క్షీణించసాగింది. అలాంటి సందర్భంలో కంపెనీకి కొత్త లోను దొరకడం అసాధ్యం. తప్పుడు లెక్కలు చూపించి, కొత్త లోనుకు ప్రయత్నం చేయమని యం.డి. ఒత్తిడి. ఇది ఊహించని మలుపు. ఒకవైపు తనకు జీవితమిచ్చిన సంస్థ, ఇంకోవైపు ప్రస్తుతం జీతం ఇస్తున్న కంపెనీ. ఒకరికి న్యాయం చేస్తే ఇంకొకరికి అన్యాయం చేసినట్టవుతుంది. తను ఉద్యోగంలో చేరింది భుక్తికి లేక కాదు. ఒక వ్యాపకం కోసం, తన అనుభవానికి సార్థకత చేకూర్చడం కోసం, తను ఈ సంస్థలో చేరాడు. ఇప్పుడీ పరిస్థితి? తన అంతరాత్మను చంపుకోలేక ఉద్యోగానికి రాజీనామా చేశాడు సుధామ.

ఆరోజు రాత్రి తీవ్రంగా ఆలోచించాడు. మాటిమాటికి తన గత వైభావాన్ని తలచుకుంటూ ప్రతీదీ బూతద్దంతో చూస్తున్నాడా? ఎదుటివారు మామూలుగానే ఉన్నా, వారు తనని చులకనగా చూస్తున్నారని అపోహపడుతున్నాడా? ఎటూ తేల్చుకోలేకపోతున్నాడు.

ఒకొక్కటిగా తన జీవిత మజిలీలు సినిమారీళ్లలా కళ్ళముందు కదులుతున్నాయి. స్కూల్ ఫైనల్లో డిస్టింక్షన్ వచ్చినా ఇంటర్లో అత్తెసరు మార్కులతో గట్టెక్కాడు. తనకు సరిఐన కోచింగ్ తీసుకునే స్తోమత లేకపోవడం దానికి ప్రధాన కారణం. అందుకని, డాక్టర్ కావాలని సైన్సు, బైపిసి తీసుకున్న తను బి.ఎస్సీ.లో చేరవలసివచ్చింది. ఎంతో కష్టపడి బి.ఎస్సీ.లో ఫస్ట్క్లాస్ తెచ్చుకున్నాడు. ఇంకా పై చదువులు చదివే పరిస్థితి లేక, పోటీ పరీక్షలపై దండయాత్ర మొదలుపెట్టాడు. రెండుసార్లు ఫెయిలయినా, మూడోసారి అదృష్టం వరించింది. స్టేట్ బ్యాంక్లో ఉద్యోగం వచ్చింది. ఉద్యోగరీత్యా ఎన్నోచోట్ల తిరగడం, బ్యాంకు పరీక్షలు పాసై ప్రమోషన్లు పొందడం. అలా ముప్పై ఏళ్లు సాగిన ఉద్యోగపర్వం స్వచ్ఛంద పదవీ విరమణతో ముగిసింది. ఆ తర్వాత మూణ్నెల్ల ముచ్చటగా సాగిన ప్రైవేటు ఉద్యోగం వదులుకోవాల్సిన పరిస్థితులు. ఇప్పుడేం చేయాలి? పెద్దప్రశ్న చిహ్నం కళ్ళముందుకొచ్చింది. పదవీవిరమణ అయింది కాని జీవిత విరమణ కాలేదుగా! ఆరోగ్యం భేషుగ్గా ఉంది. ఇంకా పనిచేసే సత్తా ఉంది. పని అంటే డబ్బులొచ్చే పనే చేయాలా? తనకు మంచి వ్యాపకంతో పాటు తృప్తి కూడా ఇచ్చే పనేమిటి? మార్గం కనిపించింది. స్వచ్ఛంద పదవీ విరమణను, స్వచ్ఛంద సేవ చేస్తూ పొడిగిస్తే? అవును. అదే మంచిది. తమ కాలనీకి ఆవల కొన్ని కార్మికుల గుడిసెలున్నాయి. వారి పిల్లలు స్కూలుకు వెళ్ళకుండా, చిన్నా చితక పనులు చేస్తారు. కొందరు ఆకతాయిగా తిరుగుతారు. అలాంటివారికి చదువు చెబితే? వారిలో చురుకైనవారికి ప్రైవేటుగా ఎస్.ఎస్.సి.కి కూర్చోబెట్టవచ్చు. సరిఅయిన కోచింగు లేక తను ప్రొఫెషనల్ కోర్సులో చేరలేకపోయాడు. తన చదువు, అనుభవం కొందరికైనా అక్కరకు రావాలి. సేవాభావంతో, చిత్తశుద్ధితో పనిచేసి, మట్టిలోని మాణిక్యాలను వెలికితీయాలి.

తన ఆలోచనకు కార్యరూపం ఇచ్చే పథకం కూడా త్వరగా తయారుచేయాలి. ఉద్యోగరీత్యా ఎన్నో ప్రజాహిత పథకాలు అమలుపరచిన తనకు, తన ఈ పథకం విజయవంతమౌతుందనే నమ్మకం ఉంది. అది అమలులో పెట్టడానికి తనలాంటి కొందరు వి.ఆర్.ఎస్. బాధితుల సహాయం తీసుకోవాలని కూడా అనుకున్నాడు సుధామ. అలా అనుకోగానే మనసు ప్రశాంతమైంది. హాయిగా నిద్రలోకి జారుకున్నాడు మన కథానాయకుడు సుధామ.